

просто щѣхъ да умрѣ отъ срамъ, прѣзъ една минута само, за своята диващина и разсѣяностъ.

— Де, раскажи!

И сичкитѣ наострихъ уши, готови, жѣдни за смѣхъ, къмъ който ги застѣрви разказътъ на майора.

Господинъ Д. продължи:

— Вървѣхме съ доктора Л. тамъ, изъ оная аллея. Веднага той съзрѣ на една маса доктора Ц. съ госпожата му и отиде да се здравише съ тѣхъ, което и азъ направихъ, понеже се познавамъ добръ съ Ц., а отъ части и съ госпожата му. Азъ я знаехъ, че е другоземка, англичанка, и едвамъ баткаше български прѣди шестъ мѣсеца, когато послѣдний пътъ приказвахъ съ нея. Колко останахъ смаянъ когато сега я намѣрихъ подмладѣла на десетина години и че говори така свободно, правилно и изящно български, както никога не съмъ чулъ чужденецъ да говори!... Азъ неможахъ да се одържъ да ѝ не искамъ удивлението си, и ѝ направихъ голѣмъ комплиментъ — не за расхубавяването ѝ — това би било неловко прѣдъ мѣжа ѝ, макаръ и крайно приятно ней — а заради прогреса ѝ въ българскиятъ языкъ.

Тя се изчѣрви силно и измѣнка нѣкакво скромно извинение.

Мѣжътъ ѝ стана чървенъ, като патладжанъ, и като ме погледна съ изумление прѣзъ златнитѣ си очила, каза доста спокойно:

— Вий сте много любезни, но жена ми далеко не говори българский языкъ, както се слѣдва...

Но азъ не отстъпахъ отъ позицията си.

— Моля, защо толкова скромность? Госпожата владѣе български, като българка, и по-добръ отъ българка. Моитѣ горещи комплементи, госпожо, пакъ!

— Че госпожата е българка! каза ми докторътъ зачудено.